

Hope Island-Serie 1

Lente
in
Blueberry
Bay

HOLLY MARTIN

Holly Martin

Lente in
Blueberry Bay

Hope Island-serie – deel 1

Vertaling Patricia Pos

Z&K

Uitgeverij Zomer & Keuning

Voor alle fantastische bloggers voor jullie tweets, retweets, Facebookposts, voortdurende promoties, steun, aanmoediging en eindeloze enthousiasme. Jullie zijn fantastisch en ik zou dit allemaal nooit zonder jullie hebben gekund.

1

Bella Roussel keek naar de dieporanje lucht en zag de zon boven Hope Island langzaam maar zeker achter de zee zakken. Dit uitzicht zou haar nooit gaan vervelen. En het zou altijd een glimlach op haar gezicht weten te toveren. Ze was op dit kleine eiland opgegroeid en wist dat sommige mensen immuun waren voor de schoonheid van deze plek – veel van haar oude schoolvriendinnen waren inmiddels naar het vasteland verhuisd – maar zelf was ze ervan overtuigd dat ze het hier altijd heerlijk zou blijven vinden. De Scilly-eilanden waren een van de mooiste plekken ter wereld. Zelfs het feit dat er thuis voor de tiende dag op rij een kom havermout als avondeten op haar wachtte, kon haar goede stemming niet bederven.

Ze liep haar straat in. Blossom Grove was een U-vormige weg in een groene omgeving waaraan sfeervolle huisjes in alle kleuren van de regenboog lagen. De huizen waren vernoemd naar hun kleuren en met namen zoals Sapphire, Emerald en Ruby Cottage voelde het haast alsof ze in een schatkist woonde. Ze was zo gek op deze buurt. Aan de andere kant van Hope Island waren de afgelopen jaren moderne woningen van rood zandsteen gebouwd die er allemaal hetzelfde uitzagen, maar deze huizen stonden hier al honderden jaren. De daken hadden hier en daar wat scheuren, grote ramen en stenen paadjes. Sommige hadden rieten daken en andere waren bedekt met dakpannen, maar alle huizen hadden een gezellige en karakteristieke uitstraling.

Blossom Grove was het duurste deel van het eiland, wat vooral kwam door het panoramische uitzicht vanaf de heuvel op de haven,

het uitgestrekte Buttercup Beach en de zee. De enige reden dat ze het zich kon veroorloven om hier te wonen, was dat haar oom haar huisbaas was. Hoewel Finn haar verteld had dat ze een eerlijk bedrag betaalde, wist ze dat hij aan ieder ander makkelijk twee of drie keer zoveel kon verdienen. Bella vond het vreselijk dat hij geld misliep doordat hij zijn huis aan haar verhuurde. Ze wist dat hij het financieel gezien niet nodig had, maar het feit dat hij familie was en ze haar huur deze maand voor het eerst niet op tijd had betaald, maakte haar schuldgevoel des te groter.

Gelukkig wist ze dat haar geldproblemen maar tijdelijk waren. Maandag zou ze namelijk een fantastische nieuwe baan bij de Umbrella Foundation krijgen. Daarvoor zou ze weliswaar eerst een sollicitatiegesprek moeten doorstaan en de stichting stond erom bekend erg kieskeurig te zijn, maar ze wist zeker dat zij de beste persoon voor de baan was en dus zou ze er alles aan doen om dat te bewijzen. Vervolgens zou ze haar oom gewoon de huur kunnen betalen, hopelijk nog voordat hij doorhad dat ze überhaupt een betaling gemist had, en misschien ook wat andere schulden kunnen aflossen en eindelijk weer iets fatsoenlijks kunnen eten.

Meneer Kemble van Jade Cottage zwaaide toen ze voorbijliep, waardoor ze vermoedde dat er voor haar deur weer eens een stuk taart op haar lag te wachten. Hoewel niemand – zelfs haar familie niet – wist dat ze er financieel niet zo goed voor stond, liet hij de laatste tijd steeds vaker stukken taart voor haar achter, alsof hij op de een of andere manier aanvoelde dat ze elk dubbeltje momenteel drie keer moest omdraaien.

Dorothy van Indigo Cottage kwam net toen Bella langs haar huis liep naar buiten, waarschijnlijk om in het dorpshuis bingo te spelen of naar een andere dringende afspraak te gaan.

‘Dag Bella, hoe is het met je? Ik heb je al een paar dagen niet gezien.’

‘Dat komt doordat jij het altijd zo druk hebt,’ zei Bella lachend.

‘Je bent veel socialer dan de meeste mensen op dit eiland.’

‘Het is goed om bezig te blijven. We kunnen niet allemaal elke avond thuiszitten met onze boeken.’

‘Maar ik hou van mijn boeken. In mijn boeken beleef ik avonturen, ontmoet ik knappe helden en reis ik door allerlei verre landen.’ Boeken veroordeelden haar bovendien nooit en plaagden haar ook niet om het feit dat ze anders was dan de meeste mensen. Ze waren loyaal, betrouwbaar en maakten haar altijd erg blij.

‘Je zou eens echt op avontuur moeten gaan, dan leer je misschien wel ergens een leuke man kennen.’

Bella glimlachte. De meeste mensen op Hope Island konden niet wachten om haar te zien trouwen. Blijkbaar dachten ze dat Bella een man nodig had om voor haar te zorgen, maar ze vermaakte zich prima alleen. De afgelopen jaren had ze weleens vriendjes gehad, maar niks serieus. Tot nu toe waren relaties voor Bella niet meer geweest dan de zoveelste manier om te worden gekwetst, en ze hield haar hart liever intact.

‘Goed, ik moet gaan,’ zei Dorothy. ‘Over tien minuten begint mijn salsales. Als ik je niet meer zie, alvast veel succes met je sollicitatie maandag.’

Bella keek haar verbaasd aan. De enige mensen die ze over haar gesprek bij de Umbrella Foundation had verteld waren haar familie, maar op de een of andere manier was Dorothy er blijkbaar toch achter gekomen dat ze had gesolliciteerd. Hoewel ze op Hope Island was opgegroeid, zou ze er nooit aan wennen hoeveel iedereen hier over elkaar wist. Er woonden ongeveer vijftienhonderd mensen op het eiland, maar de afgelopen tijd was er veel veranderd. Een groot deel van de jongeren was volwassen geworden en vertrokken en het eiland had er aardig wat nieuwe bewoners bijgekregen. De meeste mensen kende Bella uit het dorp, maar het interesseerde haar weinig wie een relatie met elkaar had of wat iedereen uitspookte. Blijkbaar waren sommige andere eilandbewoners echter een stuk nieuwsgieriger.

Dorothy begon haastig de heuvel af te lopen, maar wendde zich een paar meter verderop opeens weer tot Bella. 'Ik hoorde dat de baas van het bedrijf erg knap is, dus misschien kun je die mooie groene jurk aantrekken naar je gesprek. Je weet maar nooit, wie weet klikt het wel tussen jullie.'

Bella schudde glimlachend haar hoofd. Dorothy zou waarschijnlijk pas tevreden zijn als er een ring om haar vinger zat en er minstens vijf kinderen om haar heen drementen.

Ze liep verder naar huis. Haar doodlopende straatje zag er in het licht van de ondergaande zon zo vredig en idyllisch uit. De burens waren allemaal erg trots op hun tuin en alles zag er perfect uit, van de rijen terracottapotten vol narcissen en tulpen tot de hangmanden met rode bloemen die haar aan madeliefjes deden denken. De bomen konden nu elk moment gaan bloeien en de buxushagen stonden er prachtig bij. Bella voelde zich in de kleren die ze vandaag naar haar vrijwilligerswerk in het asiel gedragen had dan ook behoorlijk uit de toon vallen. Haar vieze spijkerbroek, versleten Converse-gymmen en rode trui vol vlekken pasten niet echt in de omgeving, maar gelukkig waren haar burens erg gek op haar en ze wist dat het niemand iets kon schelen hoe ze eruitzag.

Tijdens haar wandeling zag ze opeens dat er in haar vertrouwde straat iets vreemds aan de hand was, want voor het tuinhek van haar Strawberry Cottage zat een man die een deken om zich heen geslagen had.

Ze liep voorzichtig naar hem toe en zag dat hij er smeriger uitzag dan zij. Hij had zich duidelijk al een paar dagen niet geschoren, in zijn trui zaten meerdere gaten en de deken om zijn schouders zat onder de vlekken. Hij had een wollen muts op die een deel van zijn gezicht verhulde, maar ze zag dat hij ongeveer net zo oud was als zij en dat hij zijn grote handen stevig om de deken klemde. Hij had een slaapzak en een rugzak bij zich en was duidelijk van plan de nacht hier door te brengen.

Bella fronste verward. Op Hope Island waren geen daklozen, dat wist ze zeker. In haar zevenentwintig jaar op het eiland had ze hier nog nooit een zwerver gezien. Maar als deze man op de een of andere manier vastzat op het eiland en geen verblijfplaats had, waarom was hij dan niet in het dorp, waar de winkels en cafés tot laat openbleven? Rosa's café was zelfs de hele nacht open omdat de vissers vaak erg laat thuiskwamen. En Rosa zou nooit zomaar iemand de deur wijzen die een warme maaltijd nodig had, of een plek om op de volgende boot naar het hoofdeiland St Mary's te wachten.

Hij keek op en ze zag dat hij diep donkerblauwe ogen had. Op de een of andere manier voelde hij als een bekende, hoewel ze wist dat ze elkaar nog nooit eerder hadden ontmoet.

'Heb je misschien wat kleingeld voor me?' vroeg hij toen ze bleef staan.

'Nee, helaas niet,' antwoordde Bella eerlijk.

'Oké.' Hij sloeg zijn ogen neer, maar aan zijn houding zag ze dat hij haar niet geloofde. Hij moest eens weten.

'Ik heb echt geen geld,' zei Bella, want ze kon het niet uitstaan dat hij dacht dat ze loog. Ze loog namelijk nooit. Ze haalde haar portemonnee uit haar tas, maakte die open en hield hem ondersteboven. Er kwam niks uit. Ze schudde er nog eens mee, waarop er een klein glimlachje om zijn lippen verscheen.

'Oké, ik geloof je.'

Hij zag er zo moedeloos uit dat ze meteen medelijden met hem had.

'Is alles goed met je? Heb je vannacht geen slaapplek?'

'Ik heb nooit een slaapplek, en vannacht dus ook niet,' antwoordde hij.

'O nee, wat vreselijk.' Ze keek om zich heen. Ergens was het wel vreemd dat deze dakloze man op Hope Island terechtgekomen was. Het was namelijk niet goedkoop om hier per veerboot vanaf

St Mary's naartoe te reizen. Waarom zou hij zijn laatste geld in vrede-
naam hebben uitgegeven aan een bootticket, om hier vervolgens
op straat te moeten slapen? 'Wat doe je hier op Hope Island, hoe
ben je hier terechtgekomen?'

'Ik ben hiernaartoe gereisd om werk te vinden. In de haven zijn
ze op zoek naar personeel, maar ik ben niet aangenomen. Nu zit
ik hier vast tot ik genoeg geld bij elkaar weet te sprokkelen om de
boot terug naar St Mary's te nemen.'

'Nou ja, hier kun je vannacht niet blijven,' zei Bella terwijl ze
naar haar tuinhok gebaarde.

Hij zuchtte en krabbelde toen overeind, waarna hij zijn tas op-
raapte. Opeens zag ze dat hij bijna twee koppen groter was dan
zij, hoewel ze met haar een meter tweeënvijftig ook wel erg klein
was. 'Nee, sorry. Je wilt natuurlijk niet dat er een of andere schooier
voor je deur ligt.'

Hij maakte aanstalten om te vertrekken, maar ze greep zijn arm
vast en voelde dat hij onder zijn vele lagen kleding erg gespierd was.

'Ik bedoel dat het 's nachts op deze heuvel flink waait en erg koud
is, dus zou je hier misschien wel doodvriezen. Kom anders mee
naar binnen, dan mag je vannacht bij me op de bank slapen. En als
je de kapitein van de veerboot morgen over je situatie vertelt, weet
ik zeker dat hij je gratis meeneemt naar St Mary's. Bob is ontzettend
aardig en laat je echt niet zomaar in de kou staan.'

Hij keek haar met opgetrokken wenkbrauwen aan. 'Bied je me
echt een slaapplek aan? Binnen?'

'Natuurlijk. Ik heb niet veel eten in huis, maar waarschijnlijk
wacht er wel een stuk taart op ons en ik heb een open haard, dus
koud zul je het niet hebben.'

Ze liep naar haar voordeur en terwijl ze in haar tas naar haar
sleutels zocht, wist ze dat hij vanaf zijn plek achter het hek nog
altijd naar haar keek.

Isaac zag dat ze in haar tas rommelde en onder meer zakdoekjes, bonnetjes, haarclipjes, een oud boek, een bootpas, een sjaal, een muts, snoeppapierjes en een kapotte paraplu tevoorschijn haalde om haar sleutels te vinden.

Haar lange rode haar zat in een staart, ze had een donkere vlek op haar wang die ze zelf waarschijnlijk niet eens had opgemerkt en haar wijde kleren deden weinig voor haar figuur, maar op de een of andere manier was ze toch erg knap. Ze had grote felgroene ogen en zag er erg lief uit, wat meteen een glimlach op zijn gezicht had getoverd.

Hij deed dit inmiddels ruim drie jaar en was nog nooit door iemand uitgenodigd om op de bank de nacht door te brengen. De meeste mensen zeiden dat hij moest opdonderen, belden de politie of gooiden iets naar zijn hoofd. Soms hadden mensen hem wel iets te eten gegeven, maar dit was hem nog nooit overkomen.

Dit meisje wist duidelijk niet hoe ze zichzelf moest beschermen en dat baarde hem flinke zorgen. Waarschijnlijk was ze op dit kleine eiland opgegroeid en had ze daardoor geen idee welke gevaren er in de wereld bestonden. Misschien kon hij haar aanbod dan ook beter afslaan, maar aan de andere kant was dit de ideale kans om haar beter te leren kennen en dat was precies de reden waarom hij überhaupt bij haar voor de deur was gaan zitten.

Hij volgde haar, waarop ze vrolijk naar hem lachte. ‘Ik ben Bella, trouwens,’ zei ze, maar dat wist hij al.

‘Isaac,’ zei hij automatisch. Achter hem reed een motor de straat in, waardoor het meteen gedaan was met de gewoonlijke stilte van het eiland. Hij zuchtte gefrustreerd. Normaal gesproken gaf hij mensen altijd een willekeurig pseudoniem, maar nu was zijn echte naam over zijn lippen gekomen.

‘Sorry, zei je Zach?’

Hij greep snel zijn kans. ‘Ja, ik ben Zach,’ loog hij.

Bella accepteerde zijn antwoord en nadat ze een plastic bakje van de mat had geraapt, liet ze hem haar huis binnen. Ze deed de deur achter hen dicht en hij had al gauw het gevoel dat hij haar in de kleine hal in de weg stond. Ze was ruim twee koppen kleiner dan hij en voor het eerst zag hij dat ze het ietwat ongemakkelijk vond dat hij zo dicht bij haar stond. Hij probeerde een stap achteruit te zetten, maar botste tegen een muur op.

‘Je mag hier ook wel douchen, als je wilt,’ zei Bella terwijl ze discreet van hem weg stapte. Hij wist dat hij niet stonk, want hij had vanmorgen thuis nog gedoucht. Het enige wat ze geroken kon hebben, waren dus zijn douchegel en deodorant. Als hij niet door de mand wilde vallen, kon hij maar beter iets meer afstand bewaren. ‘En ik heb ook wat kleren voor je, mocht je iets schoons willen aantrekken. Die heeft een ex-vriendje hier ooit laten liggen en ik heb ze nooit weggegooid. Ze zouden alleen wel iets te klein kunnen zijn, want je bent natuurlijk best groot...’ Ietwat geïrriteerd wendde ze haar blik af en hij moest zich inhouden om niet te grijnzen toen hij haar zag blozen. ‘Maar ze zijn wel schoon en droog, en er zitten geen gaten in.’

‘Dat zou ik heel fijn vinden,’ zei hij. Hij moest zien te bedenken hoe hij het beste met deze situatie kon omgaan en dus leek het hem goed om een paar minuten te kunnen nadenken. De mensen die hem in het verleden iets te eten hadden gegeven, waren nooit blijven hangen om met hem te praten. Met Bella zou hij echter een hele avond moeten doorbrengen en ze zou hem ongetwijfeld allerlei vragen stellen waarop hij geen antwoorden had.

‘De badkamer is boven, de eerste deur links. In het kastje liggen schone handdoeken. Ik zal zo de kleren voor je zoeken.’

‘Dank je.’

Ze schonk hem opnieuw een stralende glimlach en hij liep langs haar heen de trap op. Even later trok hij de badkamerdeur achter

zich dicht en leunde hij er met zijn handen tegenaan. Dit was een ontzettend slecht idee.

Als directeur van de Umbrella Foundation, een van de grootste daklozenorganisaties van Engeland, wilde hij zeker weten dat iedereen die voor zijn stichting werkte compassie met daklozen had en oprecht iets goeds voor hen wilde doen. Hij was ook de directeur van twee grote techbedrijven en veel mensen probeerden de Umbrella Foundation te gebruiken om naar een van zijn andere twee bedrijven door te stromen. Daarom controleerde hij de werkelijke bedoelingen van sollicitanten altijd door vermomd als dakloze op hun stoep te verschijnen en hun reactie te peilen. Dat vonden zijn collega's veelal belachelijk, maar zelf vond hij het erg belangrijk. Bovendien drukte het hem meteen met zijn neus op de feiten. Door zelf wat tijd als zogenaamde dakloze door te brengen, besepte hij telkens des te meer waar echte daklozen dagelijks mee te maken kregen. Ze werden continu veroordeeld en mishandeld, wat hun leven extra triest maakte. Het was makkelijk om dat te vergeten als hij in zijn grote huis met uitzicht op zee was, of in zijn luxueuze appartement in Londen.

Hij had Bella's sollicitatiebrief gelezen en vond dat ze tot nu toe erg goed op zijn komst reageerde. Hij had gedacht dat ze hem misschien wat geld of iets te eten zou aanbieden, maar dit ging al zijn verwachtingen te boven.

Hij wilde graag met haar praten, want op de een of andere manier moest hij erachter zien te komen wat er op haar vorige werkplek gebeurd was. Bella leek hem namelijk wel de laatste persoon ter wereld die duizenden ponden zou verduisteren.

Bella verdeelde haar laatste portie havermout over twee kommen en zuchtte. Ze had gedacht dat ze tot en met zondagochtend genoeg te eten zou hebben en zondagavond bij haar zus kon langsgaan voor

het avondeten. Dat zou Eden vast niet erg vinden. De dag erna had ze haar sollicitatie. Wat ze daarna zou doen, wist ze echter niet. Zelfs als ze werd aangenomen, zou ze waarschijnlijk niet meteen beginnen met werken en daarna zou ze nog een maand op haar eerste salaris moeten wachten. Maar het idee dat ze dan in ieder geval haar eigen geld verdiende, stond haar een stuk meer aan dan een lening bij Eden of Rome te moeten afsluiten.

Ze vond het nooit fijn om geld te moeten vragen, want haar familie had haar al zoveel gegeven. Haar situatie zag er nu echter niet erg rooskleurig uit. Ze wilde haar familie eigenlijk niet eens onder ogen komen. Gisteravond was ze niet naar hun wekelijkse gezinsetentje gegaan omdat ze wist dat er dan onvermijdelijk over geld gepraat zou worden en ze hun meelijdende blikken niet wilde zien. Haar zus Eden zou allerlei manieren verzinnen om haar te helpen, hoe belachelijk die ook waren, en haar broer Rome zou haar simpelweg geld geven en zeggen dat ze hem niet terug hoefde te betalen. Haar oom en tante zouden er waarschijnlijk op staan dat ze weer bij hen zou komen wonen, ‘gewoon tot je weer op eigen benen kunt staan, lieverd, dan hoef je je om geld in ieder geval geen zorgen te maken’, en vervolgens zouden ze haar verwennen met het heerlijkste eten. Natuurlijk vond ze het alleen maar fijn dat haar familie haar zo steunde, maar haar onafhankelijkheid was nu eenmaal het allerbelangrijkste voor haar. Ze voelde zich al vernederd genoeg door de verschrikkelijke manier waarop ze haar vorige baan was kwijtgeraakt – en dat zou alleen nog maar erger worden als ze haar familie moest vertellen dat ze geen nieuw werk kon vinden en het financieel eigenlijk niet meer redde.

Ze hoorde de douche boven aanspringen en keek verschrikt op. Ze was het niet meer gewend om haar huis met iemand te delen. Ze vond het fijn om op zichzelf te zijn, maar toch had ze spontaan een vreemde uitgenodigd om te blijven logeren. Wat haalde ze zich in vredesnaam in haar hoofd? Rome zou waarschijnlijk woedend

worden als hij hoorde dat ze een vreemde man in huis gehaald had. Hij probeerde haar altijd te beschermen, zoals eigenlijk iedereen in haar familie dat deed, en dit zou hij dan ook zeker niet goed opnemen.

Op dat moment werd er op de voordeur geklopt. Bella had meteen het gevoel dat het Rome was. Hij had haar een paar uur geleden een bericht gestuurd dat ze nog niet beantwoord had. Ze was van plan geweest vanavond een gepast antwoord te bedenken, maar daar wilde hij blijkbaar niet op wachten. Hoe moest ze in vredesnaam uitleggen dat er een vreemde man bij haar onder de douche stond? Rome kwam waarschijnlijk langs om te vragen waarom ze gisteren niet naar hun wekelijkse entente was gekomen. Ze zou vast wel een smoes kunnen bedenken. Ze hoopte alleen dat hij niet wist dat ze haar huur nog niet betaald had, want daar had ze nog geen excuus voor bedacht. Er werd opnieuw aangeklopt. Rome was duidelijk niet van plan om zonder antwoorden te vertrekken. Bella keek naar de kommen haverhout en zette ze net in een keukenkastje toen er opnieuw werd aangeklopt.

Ze liep naar de deur, toverde een glimlach op haar gezicht en deed toen open. Ze zou gewoon doen alsof er niks aan de hand was.

‘Rome,’ zei ze. Haar wangen deden nu al pijn van de gemaakte glimlach om haar lippen. Ze bleef in de deuropening staan zodat hij niet zomaar binnen kon komen. ‘Wat een leuke verrassing.’

Zo. Dat leek haar een doodgewone begroeting en dus zou hij hopelijk niet vermoeden dat ze zich net nog angstvallig verborgen had gehouden in haar keuken.

Rome leek echter niet van haar toneelstukje overtuigd te zijn.

Met zijn ellenlange benen stapte hij naar binnen om haar te omhelzen.

‘Hé Bella,’ zei hij nadat hij een kus op haar wang had gedrukt. ‘We misten je gisteren, is alles wel goed met je?’

‘Natuurlijk.’ Ze genoot kort van zijn warme knuffel, waarna hij

op de een of andere manier verder het huis binnen wist te glippen.

Haar broer bemoeide zich altijd met alles wat er in hun familie gebeurde.

Ze zag dat hij zijn jas uittrok. Rome Lancaster was lang, gespierd, sportief en zag eruit alsof hij zo de catwalk af kwam. Alle Lancasters waren met hun donkere haar en blauwe ogen belachelijk knap. Als Roussel had Bella die genen echter niet.

Boven klonk wat gestommel en Rome keek meteen op.

‘Ik was eigenlijk net op weg naar buiten,’ zei Bella in een poging hem af te leiden. Hij keek haar weer aan en wierp toen een blik op haar blote voeten. ‘Of nou ja, ik wilde over een paar minuten vertrekken.’

‘Dat geeft niet, ik blijf niet lang. Ik wil alleen zeker weten dat alles goed met je is.’

‘Natuurlijk is alles goed met me,’ zei ze luchtig. ‘Waarom zou het niet goed met me gaan?’

Hij hield zijn hoofd schuin en keek haar onderzoekend aan. Op de een of andere manier wist Rome het altijd meteen als mensen niet eerlijk tegen hem waren. Gelukkig was Bella dat gewend en lukte het haar soms om niet door hem te worden betrapd.

‘Nou, je bent zo te zien behoorlijk afgefallen en gisteravond kwam je niet eten omdat je zogenaamd iets anders te doen had, maar toen ik hier op weg naar huis langskwam zag ik dat je op de bank lag te slapen. Je probeert dapper te klinken, maar in je stem hoor ik ook een bepaalde wanhoop en ik gok dat dat komt doordat je gisteren voor het eerst in je leven je huur niet betaald hebt. Dus vraag ik het je nog een keer... is alles écht goed met je?’

Ze slikte en voelde haar gezicht met de seconde meer betrekken. Hij kende haar veel te goed.

‘Ik betaal oom Finn heus wel, daar hoeft je je echt geen zorgen over te maken. Ik heb gewoon wat tegenslagen te verwerken gekregen.’

Hij keek haar aan. ‘Denk je echt dat ik hier alleen naartoe ben

gekomen om je naar de huur te vragen? Ik maak me zorgen om je, dat doen we allemaal.'

'Dat hoeft niet. Het gaat prima met me, echt,' zei Bella. Haar familie wilde haar altijd overal tegen beschermen. Ze wist dat ze dat uit liefde deden, maar soms kon het behoorlijk verstikkend voelen.

Hij liep de keuken in en trok de koelkast open, die leeg was. Vervolgens doorzocht hij de kastjes, waar ook amper iets in stond.

'Ik heb al een tijdje geen kans gehad om boodschappen te doen.'

Hij wendde zich weer tot zijn zusje en keek haar aan, waarna hij zijn armen over elkaar sloeg. 'Wat is er aan de hand, Bella?'

Ze zuchtte. 'Ik ben niet helemaal eerlijk geweest, want ik werk niet meer voor Magic Wishes. De stichting is nadat de geldverduistering van Clara aan het licht kwam failliet gegaan. Niemand wilde meer geld doneren, wat natuurlijk logisch is.'

'Maar dat was drie maanden geleden,' zei hij iets harder. Hij leek met de seconde kwader te worden. 'Wat heb je sindsdien gedaan om geld te verdienen?'

'Ik heb nog geen nieuwe baan kunnen vinden. Volgens mij denken mensen dat ik iets met de verduistering van het geld te maken had, dat ik wist wat Clara deed.'

'Wat een onzin. Iedereen op dit eiland weet dat je dat nooit zou doen. Je bent een van de eerlijkste, oprechtste mensen die ik ken.'

Ze voelde hoeveel ze van hem hield. Rome twijfelde nooit aan haar. Door zijn onvoorwaardelijke liefde en trouw sprongen de tranen haar in de ogen.

'Dus je hebt nu al drie maanden geen inkomen meer?' schreeuwde Rome bijna.

'Ik had nog wat spaargeld, dus redde ik me prima.'

Hij zag het lege pak havermout op het aanrecht. 'Is dat je avondeten?'

'Ik vind havermout heerlijk,' loog Bella. Ze kon inmiddels geen pap meer zien.

Hij keek haar woonkamer in. ‘Heb je je televisie en je stereo verkocht?’

‘Mijn spaargeld begint langzamerhand inderdaad op te raken.’

‘Waarom heb je ons niet gebeld?’ vroeg Rome verontwaardigd. ‘Je had me dit toch gewoon kunnen vertellen? Dan had ik je geld gegeven, dat weet je.’

‘Ik wil je geld niet, Rome, je werkt er zo hard voor,’ zei Bella, die inmiddels ook haar stem verhoef.

‘Ik bepaal zelf wel wat ik met mijn geld doe, en ik geef het liever uit aan mijn familie dan aan materiële onzin die geen enkele waarde heeft. Het lijkt me goed als je een paar dagen bij me komt logeren. Dan kan ik je helpen, tot je weer op eigen benen kunt staan. En dan kan ik je iets voedzamer te eten geven dan die belachelijke havermost.’

Jemig, dat was wel het laatste wat ze wilde.

‘Dat lijkt me nergens voor nodig. Ik red me prima.’ Bella wierp hem een woeste blik toe en veegde een paar tranen uit haar ogen.

‘Volgens mij weten we allebei dat dat complete onzin is.’

Op dat moment schraapte iemand in de deuropening zijn keel, waardoor ze allebei opkeken. Zach stond nat en halfnaakt op de gang. Hij had een handdoek om zijn middel gebonden en de blonde krullen die blijkbaar onder zijn muts hadden gezeten uit zijn gezicht gestreken.

Niet te geloven, wat zag hij er goed uit. Hij was lang en gespierd. Ze liet haar blik van zijn schouders naar zijn blokjesbuik glijden. Zijn borstkas was glad en hij had een tatoeage die van zijn borst over zijn schouders krulde – een zwart patroon dat er Keltisch uitzag.

Het water droop van zijn lichaam en Bella voelde opeens de overweldigende behoefte om hem droog te likken. Elke logische gedachte leek spontaan uit haar hoofd te zijn gewist.

2

‘Bella, is alles goed met je? Ik hoorde geschreeuw,’ zei Isaac. In eerste instantie was hij niet van plan geweest zich in hun ruzie te mengen, want hij had niet kunnen verstaan waar die precies over ging. De situatie leek echter steeds meer uit de hand te lopen en dus kon hij zich niet zomaar afzijdig houden.

Isaac keek naar de man die Bella had toegeschreeuwd en die hem nu recht in de ogen keek. De man was lang en gespierd, maar niet zo lang en gespierd als hij. Hij wist vrijwel zeker dat het niet tot een gevecht zou komen, maar als dat wel zo was zou hij zich prima redden.

Hij wendde zich weer tot Bella, die verstijfd leek te zijn. Haar ogen waren nog altijd op hem gericht, maar niet op zijn gezicht.

De andere man schraapte zijn keel. ‘Bella, ik wist niet dat je gezelschap had. Kom morgen anders bij me lunchen, dan kunnen we dit iets uitgebreider bespreken.’

Bella bewoog zich nog altijd niet en zei geen woord, maar uiteindelijk wist ze afwezig te knikken.

De man stapte naar voren en kuste Bella’s wang, waarop er een onverwachte steek van jaloezie door Isaacs borst trok. Na nog een woeste blik op Isaac liep hij naar buiten.

Isaac wachtte tot de man vertrokken was en wendde zich toen weer tot Bella, die eruitzag alsof ze een spook gezien had.

‘Alles oké?’

Ze knikte.

‘Sorry dat ik jullie stoorde. Ik hoorde geschreeuw, dus maakte ik me zorgen.’

‘O, dat geeft niet. Rome wil me gewoon graag beschermen.’

‘Is hij je vriend?’

Ze glimlachte. ‘Nee, mijn broer.’

Hij fronste licht. Bella en Rome leken namelijk totaal niet op elkaar. Waar haar broer donker haar had, was dat van Bella prachtig rood. En zij was klein en haar broer juist lang.

‘Of nou ja, eigenlijk is hij mijn neef. Ik ben grootgebracht door de zus van mijn moeder. Tante Lucy en oom Finn zijn de ouders van Rome, dus zie ik hem en Eden als mijn broer en zus, hoewel ze eigenlijk mijn neef en nicht zijn.’ Ze liet haar blik opnieuw over zijn lichaam glijden. ‘Ik zal wat kleren voor je halen.’

Ze liep langs hem heen en probeerde haar blik af te wenden, waarop hij haar de trap op volgde.

‘Waarom schreeuwde je broer zo tegen je?’ vroeg Isaac. Tijdens het douchen had hij besloten zo veel mogelijk over Bella te praten om zo meer over haar te weten te komen, maar ook vragen over zichzelf te vermijden.

‘Omdat ik op het punt sta om net als jij op straat te belanden.’

Hij zag dat ze haar kast openmaakte en tussen haar spullen begon te rommelen. ‘Je bent hem geld verschuldigd en hij wil dat je hem terugbetaalt?’

Bella lachte. ‘Nee, hij is boos dat ik zo goed als failliet ben en hem dat niet verteld heb. Hij wil me altijd overal mee helpen en zou het liefst al mijn rekeningen voor me betalen, om me vervolgens ook nog mee uit winkelen te nemen om me op te vrolijken. Ik ben het alleen nogal zat om steeds het prinsesje in nood te zijn. Zijn familie heeft al zoveel voor me gedaan, ik weiger ze nu weer om hulp te vragen. Ik ben zelf in deze situatie verzeild geraakt en dus wil ik me er ook zelf weer uit zien te werken.’

Hij dacht kort over haar woorden na. ‘Soms gebeuren er dingen die niemands schuld zijn. We hebben allemaal weleens hulp nodig en het is echt geen schande om daarom te vragen.’

‘Hoe zit dat dan met jou? Heb jij geen mensen die je zouden kunnen helpen?’

Shit. Hij wilde niet tegen haar liegen, maar kon haar ook moeilijk de waarheid vertellen. ‘Mijn vader is overleden toen ik zeven was en ik ben enig kind. Ik heb een hechte band met mijn moeder en praat elke dag met haar... of nou ja, dat deed ik,’ zei hij snel. Bella hoefde immers niet te weten dat hij zijn moeder vanmorgen nog een uur gesproken had. ‘Ze woont in Australië.’

‘En ze kan je niet wat geld lenen?’

‘Ze weet niet dat ik dakloos ben.’

Ze schonk hem een meelevende glimlach en legde wat kleren voor hem op het bed. ‘Soms is het fijner als mensen een net iets mooier beeld van je hebben, want dan hoeft je ze tenminste niet teleur te stellen. Wanneer heb je haar voor het laatst gesproken?’

Hij aarzelde. ‘Dat is al een aardig tijdje geleden.’

‘Ze zal zich wel zorgen over je maken. Je mag mijn telefoon wel gebruiken om haar te bellen.’

‘Je zegt net dat je op het punt staat dakloos te worden. Dan ga ik je toch zeker geen torenhoge telefoonrekening bezorgen? Een douche en een slaappleaats accepteer ik graag, maar ik wil ook weer geen misbruik van je maken.’

‘Ik wil je gewoon helpen.’

‘Waarom?’

Ze haalde haar schouders op.

Hij stapte iets dichters naar haar toe. ‘Waarom heb je me uitgenodigd in je huis? Hoe weet je dat ik je niet zal bestelen?’

Ze lachte opnieuw. ‘Ik heb niks om te stelen. De afgelopen maanden heb ik alles wat ook maar enigszins van waarde is verkocht. Ik heb geen dure juwelen of apparaten. Ik heb geen stapel papiergeld in een schoenendoos onder mijn bed. Mijn meest waardevolle bezittingen zijn mijn boeken, maar die wil niemand. Als je hier iets waardevols weet te vinden en je echt wanhopig genoeg bent

om het te stelen, wens ik je daarbij veel plezier.’

Hij stond totaal versteld van haar vertrouwen in hem. De manier waarop ze zijn behoeften boven die van haarzelf stelde, was iets wat hij nog nooit eerder was tegengekomen. Vrijwel iedereen die hij ooit had ontmoet, had een verborgen agenda. Behalve zijn moeder, zijn goede vriend Dougie en zijn assistente Claudia trouwde hij niemand. Iedereen wilde iets van hem – een baan, een aanbevelingsbrief, dure juwelen of kleren. Bella had echter niks en was ook nog eens bereid om haar weinige bezittingen met hem te delen. Waarom trouwde ze hem? Vertrouwen moest in deze wereld veelal worden verdiend, maar zij had het hem bij hun eerste ontmoeting meteen vrijelijk gegeven.

‘Wat als ik je pijn doe?’

Haar gezicht betrok.

Hij wilde haar niet bang maken, hij wilde haar alleen laten inzien dat het misschien niet zo’n goed idee was geweest om een wildvreemde in haar huis uit te nodigen.

‘Waarom zou je me pijn willen doen? Ik probeer je toch juist te helpen?’ vroeg ze.

‘Ik wil je geen pijn doen, Bella, dat beloof ik je, maar dat zouden andere mensen wel kunnen proberen. Je moet echt iets voorzichtiger zijn voordat je mensen bij je thuis uitnodigt.’

‘Nu klink je precies zoals mijn broer, maar ik heb altijd al erg voor mensen opengestaan. Zelf ben ik erg eerlijk en ik zie altijd het goede in mensen, zelfs als dat er niet is. Door mijn voormalige baas te vertrouwen, zit ik nu zo in de problemen. Misschien ben ik dus inderdaad wel te naïef.’

Haar vertrouwende aard was een belangrijk onderdeel van haar charme en die wilde hij haar niet zomaar afnemen.

‘Naïef zou ik je nu ook weer niet noemen. Je moet misschien alleen iets... voorzichtiger zijn.’

Ze knikte. ‘Ik zal je alleen laten zodat je je kunt omkleden.’

Hij keek haar na en trok toen gauw wat kleren aan. Hij moest er echt achter zien te komen wat er op haar vorige werk gebeurd was. Hij trok een trui over zijn T-shirt en wierp een korte blik in de spiegel. Zonder zijn gaten trui en vieze deken zag hij er meteen een stuk meer uit als zijn gewoonlijke zelf. Hij had zich tijdens het douchen niet geschoren en dus had hij nog wel wat stoppels om zich achter te verschuilen, maar toch vroeg hij zich af of ze hem niet zou herkennen.

Door zijn succes wist iedereen wie hij was en wilde iedereen iets van hem. In Londen was dat in ieder geval zeker het geval. Bella leek echter geen idee te hebben wie hij was. Tenzij... ze precies wist wie hij was en ze een toneelstukje opvoerde om een goede indruk op hem te maken. Nee. Hij weigerde te geloven dat ze hem bedroog. Hij kende haar nog maar een paar minuten, maar ze was duidelijk een open boek. Wat je zag, was bij Bella Roussel precies wat je kreeg.

Hij ging naar beneden en zag dat ze op haar knieën voor de open haard zat, die ze behendig aanstak. Hij wendde zijn blik af, want hij wilde niet dat ze dacht dat hij haar stiekem begluurde. De kleine woonkamer was bezaaid met boeken. De drie boekenkasten stroomden over en er lagen ook een paar stapels boeken op de vloer. De meeste exemplaren zagen eruit alsof ze meerdere keren waren gelezen. Hij zag dat ze van allerlei genres hield, van misdaad tot fantasy en van sciencefiction tot romantiek.

Ze stond op en keek hem aan. 'Je ziet er goed uit.'

Hij bekeek zichzelf. De joggingbroek die ze hem gegeven had was twintig centimeter te kort en de trui spande om zijn borstkas. Ze moest haar uiterste best doen om niet te lachen en hij keek haar verbaasd aan.

'Of nou ja... je ziet er in ieder geval schoon uit.'

Hij lachte.

Ze verdween de keuken in en kwam terug met twee kommen

havermout. Daarvan gaf ze er een aan hem en vervolgens ging ze in een hoek van de bank zitten.

Isaac keek naar de pap en ging naast haar zitten. Gisteravond had hij in een van zijn favoriete restaurants een heerlijke biefstuk met rode wijnsaus gegeten, maar nu bestond zijn avondeten uit waterige pap. Bella keek ernaar alsof het haar lievelingsgerecht was, maar dat kwam waarschijnlijk eerder doordat ze honger had dan doordat ze daadwerkelijk van het eten genoot.

‘Ik moet zeggen dat ik dit niet verwacht had toen ik vandaag naar het rijkste deel van het eiland liep.’

Bella lachte. ‘Ben je hier daarom naartoe gekomen?’

‘Ik probeerde in het dorp wat losgeld bij elkaar te sprokkelen en toen zei iemand dat ik het in Blossom Grove moest proberen omdat iedereen daar rijk is.’

‘Dan vrees ik dat je het verkeerde huis gekozen hebt. Sorry.’

‘O, maar ik ben niet teleurgesteld. Helemaal niet zelfs. Ik breng mijn avond door met een prachtige vrouw, en dat is meer dan ik had verwacht toen ik hiernaartoe kwam.’

Ze wilde net een hap havermout nemen, maar haar lepel bleef tussen haar kom en haar mond in de lucht hangen en ze keek hem met opgetrokken wenkbrauwen aan. Toen concentreerde ze zich weer op haar eten en ontweek ze zijn blik. Hij wist dat ze zich geneerde en had geen idee waarom hij in vredesnaam zoiets stoms gezegd had.

Hij nam een paar happen van zijn eigen havermout.

‘Dus vertel. Waarom leef je op havermout?’

Ook Bella nam een paar happen en overwoog of ze hem haar verhaal wilde vertellen. Uiteindelijk zette ze haar lege kom op tafel en vouwde ze haar benen onder zich.

‘Ik had een baan, een fantastische baan als eventmanager voor een lokaal goed doel – of nou ja, het hoofdkantoor zat op St Mary’s, maar de stichting was in heel Engeland actief. Magic Wishes, ken je dat?’

Isaac aarzelde, want natuurlijk kende hij die stichting. Een paar maanden geleden was die nog groot in het nieuws geweest. Maar wist hij dat alleen omdat hij zelf ook voor een goed doel werkte? Of kende iedereen de stichting? ‘Volgens mij heb ik er weleens van gehoord,’ zei hij vaag.

Ze knikte. ‘Ja, maar waarschijnlijk niet om de meest positieve redenen. We waren maar een kleine stichting, maar deden fantastische dingen voor kinderen met kanker en hun families. Mijn leidinggevende Clara was de eigenaresse en oprichtster, haar man deed de boekhouding en er was een meisje dat parttime de administratie deed. Het was een fantastische plek om te werken en Clara was altijd erg aardig. Dat laatste zeg ik alleen omdat ik letterlijk geen idee had dat zij en haar man de laatste vijf jaar geld van de stichting verduisterden.’

Natuurlijk wist hij precies wat er was gebeurd. Hij wist echter ook dat Bella’s betrokkenheid uitgebreid was onderzocht en dat ze niks met de verduistering te maken had gehad. Dat hadden Clara en haar man Phil zelf verklaard, en ook hun administratief medewerkster Sally bleek niks van hun walgelijke daden te hebben afgeweten.

‘Wist je echt niet wat er speelde?’

‘Nee. Clara had twintig jaar geleden zelf haar zoon aan kanker verloren en kende daardoor tientallen gezinnen die in hetzelfde schuitje zaten. Daarom wilden zij en Phil ook zo graag iets doen om te helpen. Ze was enorm gepassioneerd over ons werk en ik vond haar altijd een erg inspirerende vrouw om voor te werken. Ik was zo naïef. Ze hadden een groot huis en een mooie auto en gingen op lange luxe vakanties, maar daar heb ik nooit iets achter gezocht. Ik wist dat Phil een succesvolle accountant was, niet alleen voor de stichting, maar ook voor andere bedrijven, en dus ging ik ervan uit dat hij goed verdiende. Zij kreeg ook een salaris, dat wist ik wel, maar ik wist niet dat haar salaris elk jaar zo’n beetje

verdubbelde. Ik heb zoveel evenementen georganiseerd om geld voor de stichting in te zamelen en werkte zo hard om iets goeds voor mensen te doen, maar ondertussen maakten zij de winst grotendeels zelf op. Ik vond het vreselijk toen ik erachter kwam wat ze gedaan hadden. Al die mensen die geld hadden gedoneerd, allemaal om Clara's dure hobby's te financieren.'

Bella zuchtte en speelde met een gat in haar broek.

'Ik vond het ook vreselijk hoe mensen me naderhand behandelden. Natuurlijk heeft de politie ook mijn betrokkenheid onderzocht, maar ze kwamen er algauw achter dat ik behalve mijn bescheiden salaris nooit een cent extra van de stichting heb ontvangen. Toch bleven mensen, doodgewone mensen zoals jij en ik, denken dat ik er iets mee te maken had. Of dat ik op z'n minst wist dat er iets niet klopte.'

'Ik denk niet dat je er iets mee te maken had, en ook niet dat je wist dat er iets niet klopte.'

Bella keek hem verrast aan. 'Echt niet?'

Hij schudde zijn hoofd. 'Ik denk dat iedereen die je iets beter kent, weet dat je zoiets nooit zou doen. Zelf ken ik je misschien nog maar net, maar toch weet ik nu al dat je een van de meest oprechte mensen bent die ik ooit heb ontmoet.'

'Nou, dan heb je blijkbaar meer mensenkennis dan gemiddeld. Veel van mijn vrienden en kennissen steunen me gelukkig nog steeds, maar sommige mensen op St Mary's willen niks meer met me te maken hebben. In een aantal winkels en restaurants ben ik niet meer welkom, en het is moeilijker gebleken dan ik dacht om een nieuwe baan te vinden.'

'Heb je het ook op de andere eilanden geprobeerd? Misschien dat ze hun oordeel daar iets minder snel klaar hebben.'

'Ja, maar zonder succes. En hier op Hope Island is amper werk te vinden.' Op dat moment keek ze hem met twinkelende ogen aan. 'Maar maandag heb ik een sollicitatie bij de Umbrella Foundation

voor een baan als eventmanager voor benefietacties, wat natuurlijk perfect bij me past. Het lijkt me ook een fantastisch bedrijf om voor te werken. Ik heb opgezocht hoeveel van de donaties daadwerkelijk in de stichting worden gestoken en dat is een van de hoogste percentages van alle goede doelen in het land. De directeur keert zichzelf niet eens een salaris uit. Hij runt ook een paar andere bedrijven en daar verdient hij meer dan genoeg mee, dus wil hij geen geld van de stichting ontvangen en veel andere medewerkers krijgen ook betaald via zijn andere bedrijven. Vrijwel al het geld dat wordt ingezameld, gaat dus naar de daklozen die hij probeert te helpen. En die bieden ze niet alleen maaltijden en schone kleren aan, maar ze zetten zich ook in om mensen daadwerkelijk van de straat te krijgen. Ze helpen ze bijvoorbeeld hun eigen bedrijf op te richten door ze een klein startkapitaal te geven. Of ze helpen ze aan ander werk. Het klinkt als een fantastisch bedrijf om voor te werken en het hoofdkantoor is hier op Hope Island, hoewel ik er wel een klein stukje voor zal moeten reizen.'

Isaac zag dat ze dolenthousiast was over zijn stichting. Hoewel hij veel toegewijde medewerkers had, was Bella's overduidelijke passie voor liefdadigheidswerk erg zeldzaam.

'Misschien kun je wel contact met ze opnemen,' zei Bella. 'Dan kunnen ze je helpen. Op St Mary's zit een restaurant dat van een voormalige dakloze is. Alle medewerkers zijn ooit dakloos geweest. Ze leiden mensen op tot obers, koks en barmedewerkers en veel voormalige daklozen die daar zijn begonnen, werken inmiddels in andere restaurants. Het is een geweldig opstapje en de Umbrella Foundation werkt veel met het restaurant samen. Ze zouden je ongetwijfeld aan een baan kunnen helpen – zelfs al is het in eerste instantie maar voor een paar uur per week, dat zou toch een prima begin zijn? Als je maandag met me meegaat naar mijn sollicitatie, kun je meteen met ze praten.'

Jemig, deze situatie werd met de seconde ingewikkelder.

‘Misschien doe ik dat wel.’

‘Maandag zou voor ons allebei een fantastische dag kunnen worden,’ zei Bella vrolijk.

Hij glimlachte. Als Bella een goede indruk op zijn collega’s wist te maken, zou maandag inderdaad een fantastische dag voor haar kunnen zijn. Hij vond haar in ieder geval perfect voor de baan, want ze was erg enthousiast en gedreven. Voor hem zou het echter geen fantastische dag zijn als ze erachter kwam dat hij tegen haar gelogen had. Waarschijnlijk zou ze dan net zo woedend op hem worden als ze net op haar broer geweest was, en daar zag hij nu al als een berg tegen op.

Welkom op het mooie Hope Island, waar de liefde een tweede kans verdient

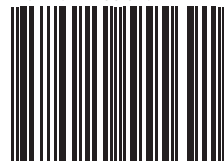
De positieve Bella heeft een moeilijke tijd achter de rug. Wanneer de knappe dakloze Zach op haar stoep staat, komt haar zorgzame aard naar boven en biedt ze hem onderdak aan. De twee groeien snel naar elkaar toe, maar Bella weet niet dat deze man een geheim voor haar bewaart.

Isaac leidt een dubbelleven en had nooit gedacht dat hij als Zach voor de charmante Bella zou vallen. Maar wat zal Bella doen wanneer ze achter zijn échte identiteit komt? Bella kan de aantrekkingskracht tussen hen niet negeren, maar door haar verleden durft ze haar hart niet zomaar op het spel te zetten. Laat Isaac Bella weer geloven in de liefde of gooien zijn geheimen roet in het eten?

Bekende feelgoodauteur **Holly Martin** neemt je in het eerste deel van de Hope Island-serie mee naar het pittoreske kustplaatsje Blueberry Bay. Zelf woont ze ook in een kleine cottage aan zee en ze is fulltime schrijfster. Eerder verschenen van haar de succesvolle Wishing Wood- en Jewel Island-series.

Z&K

ISBN 978 90 2055 569 1 NUR 302

9 789020 555691 >

www.zomerenkeuning.nl

